

КУДРИК Роман Андрійович, аспірант кафедри фінансів Навчально-наукового інституту економіки і менеджменту Національного університету «Львівська політехніка», <https://orcid.org/0009-0006-3353-2291>

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Кудрик Р. А. *Європейський досвід формування інвестиційного потенціалу.*

У статті здійснено комплексний аналіз європейського досвіду формування інвестиційного потенціалу як ключової передумови забезпечення сталого соціально-економічного розвитку, структурної модернізації та підвищення конкурентоспроможності національних і регіональних економік. Обґрунтовано, що в європейській економічній моделі інвестиційний потенціал розглядається як багатовимірний інтегрований категорія, що формується під впливом економічних, інституційних, фінансових, інфраструктурних та соціальних чинників і не зводиться лише до наявності наявного капіталу. Визначено, що ключовими передумовами формування інвестиційного потенціалу в європейських країнах є розвиток інституційного середовища, верховенство права, стабільність регуляторної політики, прозорість економічних процесів та ефективність державного управління. Показано, що багаторівнева система інвестиційної політики, яка поєднує національні, регіональні та наднаціональні інструменти, сприяє зменшенню територіальних диспропорцій та активізації внутрішніх і зовнішніх джерел інвестиційного зростання. Доведено, що важливу роль у зміні інвестиційного потенціалу відіграє активне використання публічних фінансів як каталізатор приватних інвестицій, розвиток механізмів державно-приватного партнерства та формування сучасної інвестиційної інфраструктури. Акцентовано увагу на зростаючому значенні інноваційної політики, розвитку людського капіталу, цифровізації та «зеленої» трансформації економіки, які визначають якісні характеристики інвестиційних процесів у Європі. Обґрунтовано, що європейський досвід формування інвестиційного потенціалу базується на довгостроковому стратегічному плануванні та інтеграції інвестиційної політики з промисловими, регіональними, соціальними та екологічними політиками. Доведено, що європейські підходи до формування інвестиційного потенціалу мають суттєву прикладну значущість для країн із трансформаційною економікою, оскільки їх адаптація дає змогу впроваджувати ефективні інструменти залучення інвестицій та використовувати інвестиційну діяльність як ключовий чинник структурної модернізації економіки й забезпечення її сталого розвитку.

Ключові слова: територіальні громади, фінанси, інвестиції, інвестиційний потенціал, безпека, місцеве самоврядування, спроможність, європейський досвід.

Постановка проблеми у загальному вигляді. У сучасній економічній науці інвестиційний потенціал розглядається як одна з ключових передумов довгострокового соціально-економічного розвитку, структурної модернізації та підвищення конкурентоспроможності національних і регіональних економік. В умовах глобалізації, фінансової мобільності та посилення конкуренції за інвестиційні ресурси питання формування, нарощування та ефективного використання інвестиційного потенціалу набувають особливої актуальності. Європейський досвід у цій сфері є показовим, оскільки поєднує ринкові механізми залучення капіталу з активною регуляторною роллю держави та наднаціональних інституцій, орієнтованих на забезпечення збалансованого розвитку, соціальної згуртованості та інноваційної трансформації економіки.

У науковому дискурсі інвестиційний потенціал трактується як комплексна багатовимірний категорія, що відображає здатність економічної системи акумулювати фінансові, матеріальні, людські та інтелектуальні ресурси й трансформувати їх у реальні інвестиційні процеси. Європейський підхід відрізняється тим, що інвестиційний потенціал не зводиться лише до наявності капіталу чи рівня заощаджень, а розглядається через призму якості інституційного середовища, ефективності державного управління, стабільності правових норм та узгодженості стратегічних пріоритетів розвитку. Саме ці чинники формують довіру інвесторів і визначають довгострокову привабливість економіки.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У дослідженні А. Багура акцентовано, що інвестиційний потенціал регіону слід трактувати не як «сукупність ресурсів» у вузькому сенсі, а як багатоконпонентну систему передумов і спроможностей, у якій одночасно працюють людський потенціал, матеріально-технічна база, якість фінансового управління та інституційно-правові гарантії, насамперед захист прав власності. Окремо наголошено на ролі регіонального ринку інвестиційних проектів та інфраструктури посередництва (фонди, інвесткомпанії, консалтинг, інститути влади), де взаємодія ініціатора проекту, інвестора, держави та посередника формує «європейську» рамку прозорого відбору й контролю проектів [1].

О. С. Кириченко, аналізуючи практики провідних країн і ЄС у площині інвестиційного забезпечення інноваційного розвитку, показує, що «європейський досвід» не зводиться до одного домінуючого інструменту, а ґрунтується на комбінації прямих (гранти, субсидії), кредити, підтримка інноваційної інфраструктури) та непрямих (податкові стимули, гарантії, підтримка високоризикових проектів) механізмів державної політики. Важливим є й висновок про диференціацію підходів усередині ЄС: від фокусу Великої Британії на МСП

через податкові пільги й гарантії – до моделі Німеччини/Швеції/Фінляндії з цільовою прямою підтримкою стратегічних інноваційних напрямів. У підсумку авторка підводить до принципового для європейської моделі положення: інвестиційний потенціал формується через системність інституцій і довгострокову стратегічну спрямованість політики (зокрема через «розумну спеціалізацію» регіонів), а не через ситуативні програми фінансування [2].

О. В. Нечипорук у статті про світовий досвід формування державної інвестиційної політики пропонує розглядати «успішні моделі» як такі, що спираються на поєднання інституційної архітектури, якості управлінських кадрів і вмонтованих стимулів для приватного сектору. На прикладі країн Центрально-Східної Європи авторка підкреслює релевантну для України тезу: конкурентність у залученні прямих іноземних інвестицій забезпечується не стільки спеціальними «законами про іноземні інвестиції», скільки передбачуваністю податкового, митного й інвестиційного режимів, простотою реєстраційних процедур і системою пільг; отже, інвестиційний потенціал держави відтворюється через інституційні правила гри та транзакційну «легкість» входу інвестора [3].

О. В. Савлук, досліджуючи інституціональний вимір підвищення інвестиційної привабливості регіону, демонструє, що в європейських практиках (зокрема у Франції та Великій Британії) інвестиційний потенціал «вироснується» через спеціалізовані органи регіонального розвитку, прозору координацію повноважень і фінансові інструменти наднаціонального рівня. Авторка звертає увагу на роль регіональних агентств розвитку та можливостей пільгового кредитування, а також на французьку модель інституцій, де поряд із міністерським блоком функціонує спеціальна служба іноземних інвестицій як реєстр і центр інформативної про цілі та форми інвестування; додатково підкреслено значення фінансової автономії місцевих громад (місцеві податки, свобода використання позик) як чинника інвестиційної привабливості [4].

З. Сірик, аналізуючи сучасні підходи до фінансового забезпечення розвитку територій, акцентує увагу на існуванні джерел інвестування змішаного походження, які поєднують внутрішні та зовнішні ресурси, зокрема інвестиції, грантове фінансування та благодійні внески. У контексті європейського досвіду підкреслюється важливість диверсифікації джерел фінансування та активного залучення зовнішніх ресурсів на регіональному і місцевому рівнях, особливо у сфері інноваційної діяльності, реалізації трансграничних програм і міжрегіонального співробітництва [5].

В. П. Гордієнко підкреслює, що інвестиційний потенціал території тісно пов'язаний із формуванням інвестиційного попиту з боку суб'єктів

господарювання, який виникає на основі інвестиційних потреб, інтересів і стратегічних пріоритетів розвитку. У європейських країнах цей підхід реалізується через системи стратегічного та просторового планування, що визначають пріоритетні напрями інвестування та слугують основою для розробки інвестиційних програм і проєктів. Таким чином, інвестиційний потенціал постає як багатовимірна взаємопов'язана система, що інтегрує інвестиційні інтереси та можливості економічних агентів, формуючи цілісний інвестиційний попит відповідно до довгострокових стратегій територіального та регіонального розвитку [6].

Е. Я. Вайсман розглядає інвестиційний потенціал як складну, ієрархічно організовану систему потенційних ресурсів, зосереджених на певній території, що повністю відповідає європейському підходу до його трактування. У межах такого підходу ключове значення має не лише наявність ресурсів, а й ступінь їх узгодження використання, що дозволяє досягати синергетичного ефекту та підвищувати віддачу від інвестицій. Європейська практика підтверджує, що саме інтеграція фінансових, інституційних, людських і інфраструктурних складових забезпечує формування стійкого інвестиційного потенціалу регіонів [7].

Незважаючи на низку наукових досліджень, питання зарубіжного досвіду формування інвестиційного потенціалу залишається актуальним.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є узагальнення та наукове осмислення європейського досвіду формування інвестиційного потенціалу, виявлення ключових інституційних, економічних і фінансових чинників його розвитку, а також обґрунтування можливостей адаптації європейських підходів до формування інвестиційного потенціалу в умовах трансформаційної економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Формування інвестиційного потенціалу в європейських країнах історично відбувалося на основі поступового зміцнення інституційних засад ринкової економіки. Верховенство права, захист прав власності, прозорість економічних відносин і незалежність судової системи стали фундаментом для зниження інвестиційних ризиків і формування передбачуваного бізнес-середовища. У межах Європейського Союзу ці принципи були інституціоналізовані на наднаціональному рівні, що забезпечило уніфікацію правил функціонування ринків, стандартизацію фінансової звітності та гармонізацію регуляторних вимог. Така модель дозволила створити єдиний інвестиційний простір, у межах якого капітал може вільно переміщуватися між країнами, реагуючи на сигнали ефективності та перспективності економічного розвитку.

Особливістю європейського досвіду є багаторівнева система формування інвестиційного потенціалу, що поєднує національні, регіональні та наднаціональні інструменти політики. Держави-члени зберігають право формувати власні інвестиційні стратегії з урахуванням національних особливостей, водночас ці стратегії узгоджуються з загальноєвропейськими пріоритетами розвитку. Такий підхід сприяє зменшенню територіальних диспропорцій, підтримці менш розвинених регіонів та активізації внутрішніх джерел інвестиційного зростання. У результаті інвестиційний потенціал розглядається не лише як макроекономічна характеристика, а й як просторово диференційована категорія, тісно пов'язана з регіональним розвитком.

Важливим елементом європейської моделі є активне використання публічних фінансів як катализатора приватних інвестицій. У країнах Європи сформовано розгалужену систему фінансових інструментів, спрямованих на зниження інвестиційних ризиків і підвищення привабливості довгострокових проєктів. До таких інструментів належать гарантійні механізми, пільгове кредитування, субсидування процентних ставок, а також інструменти державно-приватного партнерства. Публічні інвестиції виконують не лише функцію прямого фінансування, а й

роль сигналу для приватного капіталу щодо стратегічних пріоритетів розвитку, стимулюючи мультиплікативний ефект залучення додаткових ресурсів [8].

Європейський досвід переконливо свідчить, що формування інвестиційного потенціалу тісно пов'язане з інноваційною політикою та розвитком людського капіталу. Інвестиції дедалі більше спрямовуються у сфери з високою доданою вартістю, що забезпечують технологічний прорив і структурну модернізацію економіки. Освіта, наука, дослідження і розробки розглядаються як стратегічні напрями інвестування, що формують основу для довгострокового зростання продуктивності та конкурентоспроможності. У цьому контексті інвестиційний потенціал набуває якісно нового змісту, оскільки його ефективність визначається здатністю економіки генерувати інновації та адаптуватися до технологічних змін.

Значну роль у формуванні інвестиційного потенціалу відіграє екологічний та соціальний вимір європейської економічної моделі. Перехід до «зеленої» економіки та реалізація принципів сталого розвитку зумовили переорієнтацію інвестиційних потоків у напрями, пов'язані з енергоефективністю, відновлюваною енергетикою, циркулярною економікою та зниженням вуглецевого сліду. Інвестиції у ці сфери розглядаються не лише як відповідь на екологічні виклики, а й як джерело нових можливостей економічного зростання та створення робочих місць. Соціальна орієнтація інвестиційної політики сприяє підвищенню якості життя населення, що, своєю чергою, позитивно впливає на інвестиційну привабливість територій.

У європейській практиці інвестиційний потенціал також формується через розвиток фінансових ринків і підвищення їхньої стійкості. Глибина фінансової системи, доступність фінансових ресурсів для бізнесу, прозорість банківського та небанківського секторів створюють умови для ефективного перерозподілу капіталу [9]. Особлива увага приділяється підтримці малого і середнього підприємництва як важливого носія інновацій та зайнятості. Розвиток альтернативних джерел фінансування, зокрема венчурного капіталу та фінансових технологій, розширює інвестиційні можливості економіки та підвищує її адаптивність до змін.

Варто підкреслити, що європейський досвід формування інвестиційного потенціалу ґрунтується на довгостроковому стратегічному плануванні. Інвестиційна політика інтегрується з промисловими, регіональними, соціальними та екологічними політиками, формуючи цілісну систему державного управління розвитком. Такий підхід дозволяє уникнути фрагментарності рішень і забезпечити узгодженість дій різних суб'єктів економічної політики. Інвестиційний потенціал у цьому контексті виступає не статичною величиною, а динамічним результатом взаємодії економічних, інституційних і соціальних факторів.

Узагальнено, європейський підхід базується на трискладовій моделі:

- ресурсна складова (фінансові, людські, інфраструктурні ресурси);
- інституційна складова (якість регулювання, захист прав власності, публічне управління);
- структурно-інноваційна складова (екосистеми, кластери, технологічна спеціалізація).

Для виокремлення особливостей європейського досвіду варто зробити аналіз його особливостей та інструментарію різних європейських країн, які об'єднані спільними історичними чи економічними рисами у моделі формування інвестиційного потенціалу (рис. 1):

1. Інституційно-інноваційна модель (країни Західної та Північної Європи) орієнтована на високу якість державного управління, стабільність правил гри та інтеграцію інвестиційної політики з інноваційною, промисловою й освітньою. Інвестиційний потенціал тут формується передусім через розвиток людського капіталу, R&D та інноваційних екосистем, а фінансові стимули відіграють допоміжну роль.

2. Інвестиційно-стимулююча модель (країни Центрально-Східної Європи) базується на активному залученні прямих іноземних інвестицій за рахунок податкових пільг, спеціальних економічних зон, індустріальних парків та коштів політики згуртованості ЄС. Інвестиційний потенціал формується як поєднання інфраструктурної готовності та державної підтримки інвестора.

3. Фінансово-цифрова модель малих відкритих економік характеризується високою регуляторною гнучкістю, цифровізацією публічних послуг і сприятливими умовами для міжнародного бізнесу. Тут інвестиційний потенціал концентрується навколо фінансових, корпоративних та цифрових сервісів.

Рис. 1. Класифікація країни ЄС моделями формування інвестиційного потенціалу.

Джерело: сформовано автором на основі [10; 11; 12]

4. Територіально-інфраструктурна модель (південні країни ЄС) орієнтована на зменшення регіональних диспропорцій шляхом масштабних інфраструктурних, територіальних і кластерних інвестицій, значною мірою за рахунок фондів ЄС та програм відновлення.

Незважаючи на відмінності моделей, європейський досвід формування інвестиційного потенціалу ґрунтується на єдиній методологічній основі, що включає: інституційну спроможність (верховенство права, захист прав власності, ефективне багаторівневе управління); стратегічну узгодженість політик (інвестиційна, інноваційна, регіональна, освітня); орієнтацію на довгострокову додану вартість, а не лише на обсяг залучених інвестицій; територіальний підхід, що враховує регіональні спеціалізації та принципи смайт-спеціалізації; активну роль держави як фасилітатора, а не прямого замітника ринку; інтеграцію фінансових і нефінансових інструментів (фонди ЄС, банки розвитку, податкові стимули, екосистемні інструменти).

Аналіз європейського досвіду свідчить, що ефективне формування інвестиційного потенціалу потребує балансу між ринковими стимулами та державним регулюванням. Надмірна лібералізація без належних інституційних гарантій може призводити до зростання ризиків і фінансової нестабільності, тоді як надмірне втручання держави здатне стримувати інвестиційну активність. Європейська модель демонструє можливість поєднання цих підходів на основі принципів прозорості, передбачуваності та партнерства між державою і бізнесом. На сьогодні європейський досвід формування інвестиційного потенціалу характеризується системністю, інституційною зрілістю та орієнтацією на довгострокові цілі розвитку. Інвестиційний потенціал розглядається як результат комплексної політики, спрямованої на підвищення якості економічного середовища, розвиток людського капіталу, інновацій та забезпечення соціальної й екологічної збалансованості. Такий підхід має важливе прикладне значення для країн із трансформаційною економікою, оскільки дозволяє адаптувати кращі європейські практики до національних умов і використати інвестиції як інструмент структурної модернізації та сталого розвитку.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Таким чином, європейський досвід формування інвестиційного потенціалу засвідчує, що інвестиції відіграють системоутворюючу роль у забезпеченні стійкого економічного розвитку, структурної модернізації та підвищенні конкурентоспроможності національних і регіональних економік. Інвестиційний потенціал у європейській практиці формується як інтегрована сукупність економічних, інституційних, фінансових, інфраструктурних та людських складових, взаємодія яких створює сприятливе середовище для залучення та ефективного використання інвестиційних ресурсів. Саме комплексність підходу дозволяє перетворювати інвестиції на дієвий інструмент довгострокового розвитку, а не лише на джерело короткострокового економічного зростання.

Важливу роль у формуванні інвестиційного потенціалу в європейських країнах відіграють стратегічне планування, прогнозування та узгодження інвестиційних пріоритетів із загальноекономічними, інноваційними та соціальними цілями розвитку. Європейська практика демонструє ефективність поєднання державних і ринкових механізмів, використання фінансових інструментів стимулювання інвестицій, розвитку публічно-приватного партнерства та формування розвиненої інвестиційної інфраструктури. Індустріальні парки, кластери, інноваційні хаби та бізнес-інкубатори виступають каталізаторами економічної активності, сприяють розвитку підприємництва та прискоренню технологічного оновлення економіки.

Суттєвим чинником зміцнення інвестиційного потенціалу є якість інституційного середовища, зокрема прозорість регуляторних процедур, стабільність правових норм і ефективність державного управління. Європейський досвід підтверджує, що довіра інвесторів формується не стільки через фіскальні стимули, скільки через передбачуваність економічної політики та наявність чітких правил взаємодії між державою, бізнесом і суспільством. У цьому контексті інвестиційний потенціал тісно пов'язується з рівнем розвитку людського капіталу, якістю інфраструктури та здатністю

економіки адаптуватися до структурних і технологічних змін. У сучасних умовах посилення глобальної невизначеності, екологічних викликів та трансформації економічних моделей інвестиційний потенціал у Європі дедалі більше орієнтується на підтримку інновацій, «зеленої» економіки та цифрової трансформації. Така спрямованість інвестиційної політики створює додаткові можливості для сталого розвитку, підвищення продуктивності та формування нових джерел економічного зростання. Водночас європейський досвід свідчить, що ефективне управління інвестиційним потенціалом потребує постійного вдосконалення механізмів

координації політик і залучення широкого кола стейкхолдерів до процесів прийняття рішень.

Перспективи подальших досліджень доцільно пов'язувати з поглибленням методичних підходів до оцінювання інвестиційного потенціалу з урахуванням просторової диференціації, інституційної якості та динамічних змін економічного середовища. Особливої уваги потребують питання адаптації європейських інструментів інвестиційної політики до умов трансформаційних економік, а також дослідження ролі інвестицій у процесах відновлення, структурної перебудови та інтеграції у міжнародні економічні простори.

Література.

1. Бугар А.А. Роль інноваційного потенціалу країни у формуванні її міжнародного іміджу та інвестиційної привабливості. *Глея: науковий вісник*. 2019. Випуск 144(3). С. 15-18.
2. Кириченко О.С. Планування державних цільових програм модернізації промисловості України в умовах переходу до технологій Четвертої промислової революції. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Економіка і управління*. 2019. Том 30 (69). № 4. С. 45-49.
3. Нечипорук О.В. Світовий досвід формування інвестиційної політики держави. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2020. № 4. Том 2. С. 343-348.
4. Савлук О.В. Світовий досвід підвищення інвестиційної привабливості регіону на основі інституціонального регулювання. *Вісник Хмельницького національного університету*. 2012. № 2. Том 1. С. 256-262.
5. Сірик З.О. Поняття та складові фінансово-інвестиційного забезпечення місцевого самоврядування. *Регіональна економіка*. 2020. № 1(95). С. 100-112. DOI: <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2020-1-11>.
6. Гордієнко В.П. Інвестиційний потенціал регіону як економічна категорія. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки*. 2014. Випуск 7(4). С. 68-71.
7. Вайсман Е.Я. Сутність і принципи механізмів державного управління розвитком інвестиційного потенціалу регіонів. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2013. № 11. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2013_11_12.
8. Жук П.В., Сірик З.О. Інвестиційний потенціал територіальних громад: суть поняття та питання управління. *Регіональна економіка*. 2017. №2(84). С. 16-22.
9. Воскобийник С.І. Політика органів місцевого самоврядування щодо залучення інвестицій. *Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія: Управління*. 2012. Випуск 1. С. 399-405.
10. European Commission. European Investment Plan (Juncker Plan). URL: https://economy-finance.ec.europa.eu/eueconomyexplained/graphs-economic-topics/investment-plan-europe-juncker-plans-impact-real-economy_en.
11. OECD Investment Policy Review. URL: https://www.oecd.org/en/publications/oecd-investment-policy-reviews_19900910.html.
12. Global Investment Competitiveness Report. World Bank. 2020. URL: <https://openknowledge.worldbank.org/entities/publication/ac1e9078-9cdf-5dcb-84be-16f5e30a6e6a>.

References.

1. Buhar, A.A. (2019). «The role of the country's innovation potential in shaping its international image and investment attractiveness». *Hileia: naukovyj visnyk*. Issue 144(3). pp. 15-18.
2. Kyrychenko, O.S. (2019). «Planning of state target programs for the modernization of Ukraine's industry in the context of the transition to technologies of the Fourth Industrial Revolution». *Vcheni zapysky TNU imeni V. I. Vernads'koho. Seriya: Ekonomika i upravlinnia*. Vol. 30 (69). № 4. pp. 45-49.
3. Nychyporuk, O.V. (2020). «World experience in forming a state's investment policy». *Visnyk Khmel'nyts'koho natsional'noho universytetu. Ekonomichni nauky*. № 4. Vol. 2. pp. 343-348.
4. Savluk, O.V. (2012). «World experience in increasing the investment attractiveness of the region based on institutional regulation». *Visnyk Khmel'nyts'koho natsional'noho universytetu*. № 2. Vol. 1. pp. 256-262.
5. Siryk, Z.O. (2020). «The concept and components of financial and investment support of local self-government». *Rehional'na ekonomika*. № 1(95). pp. 100-112. DOI: <https://doi.org/10.36818/1562-0905-2020-1-11>.
6. Hordiienko, V.P. (2014). «Investment potential of the region as an economic category». *Naukovyj visnyk Khersons'koho derzhavnogo universytetu*. Seriya: Ekonomichni nauky. Issue 7(4). pp. 68-71.
7. Vajsman, E.Ya. (2013). «The essence and principles of mechanisms of state management of the development of investment potential of regions». *Derzhavne upravlinnia: udoskonalennia ta rozvytok*. № 11. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Duur_2013_11_12.
8. Zhuk, P.V., Siryk, Z.O. (2017). «Investment potential of territorial communities: the essence of the concept and management issues». *Rehional'na ekonomika*. №2(84). pp. 16-22.
9. Voskobijnyk, S.I. (2012). «Policy of local governments on attracting investments». *Naukovyj visnyk Akademii munitsypal'noho upravlinnia. Seriya: Upravlinnia*. Issue 1. pp. 399-405.
10. European Commission. European Investment Plan (Juncker Plan). Available at: https://economy-finance.ec.europa.eu/eueconomyexplained/graphs-economic-topics/investment-plan-europe-juncker-plans-impact-real-economy_en.
11. OECD Investment Policy Review. Available at: https://www.oecd.org/en/publications/oecd-investment-policy-reviews_19900910.html.
12. Global Investment Competitiveness Report. World Bank. (2020). Available at: <https://openknowledge.worldbank.org/entities/publication/ac1e9078-9cdf-5dcb-84be-16f5e30a6e6a>.

Abstract.

Kudryk R. European experience in forming investment potential.

The article provides a comprehensive analysis of the European experience in developing investment potential as a key prerequisite for ensuring sustainable socio-economic development, structural modernization, and increased competitiveness of national and regional economies. It is argued that, in the European economic model, investment potential is a multidimensional, integrated category encompassing economic, institutional, financial, infrastructural, and social factors, and is not limited solely to the amount of available capital. It is determined that the key prerequisites for the formation of investment potential in European countries are the development of the institutional environment, the rule of law, regulatory policy stability, transparency of economic processes, and the effectiveness of public administration. It is shown that a multi-level investment policy system, which combines national, regional, and supranational instruments, contributes to reducing territorial disparities and activating internal and external sources of investment growth. It has been proven that the active use of public finances as a catalyst for private investment, the development of public-private partnership mechanisms, and the formation of a modern investment infrastructure are important for strengthening investment potential. Attention is focused on the growing importance of innovation policy, human capital development, digitalisation, and the "green" transformation of the economy, which determine the qualitative characteristics of investment processes in Europe. It is argued that the European experience of building investment potential is based on long-term strategic planning and the integration of investment policy with industrial, regional, social, and environmental policies. It is proven that European approaches to the formation of investment potential have significant practical importance for countries with transitional economies, as their adaptation enables the implementation of effective tools for attracting investment and the use of investment activity as a key factor in structural modernization and in ensuring sustainable development.

Keywords: territorial communities, finance, investments, investment potential, security, local self-government, capacity, European experience.

Стаття надійшла до редакції / Received 10.10.2025

Прийнята до друку / Accepted 25.10.2025

Бібліографічний опис статті:

Кудрик Р.А. Європейський досвід формування інвестиційного потенціалу. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 6. С. 124-127.

Kudryk R. European experience in forming investment potential. *Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 6, pp. 124-127.